

FELSZENTELTÉK AZ ÚJJÁÉPÍTETT TEPLOMOT ATYHÁN

1998 óta testvérvárosunk az erdélyi Atyha. A Korondhoz tartozó településnek egykor 1800 fő feletti lakosa volt, ma csupán 230 állandó lakost tartanak nyilván. 600 méter magasan, a Hargita hegység derekán fekszik, leginkább az órségi szerekhez hasonló módon épült. A szórványosan álló házak között legelők és kaszálók találhatóak, ami meg is határozza az ott élők életét. Tejelő teheneket tartanak, a kifejt tejet feldolgozzák, a sajtot, az ordát a környező piacokon értékesítik.

2016-ban éppen végeztek a falu tetején álló kis templom régóta aktuális felújításával. A villámhárítók felszerelése még hátra volt, amikor egy hirtelen vihar során, villámcsapás következtében teljesen leégett a templom tetőszerkezete. Saját erőből nem tudták volna felépíteni a megrongálódott templomot, de széleskörű összefogással hamar összegyűlt a szükséges pénzösszeg.

Városunk vezetése egyéni adományokat kért és kapott egészen kicsi összegektől jelentős nagyságúig. *Várhelyi Márton* barátunk segélykoncertet szervezett, melynek során 400 000 Ft gyűlt össze a nemes célra. A város megduplázta az összegyűlt segélyt és végül összesen 5 millió forinttal járultunk hozzá az építkezéshez.

Július közepén delegáció indult Veresről a felszentelés ünnepi eseményére. De jöttek a község többi testvérvárosából is vendégek, egyházi előjárók és sok-sok helybéli, közöttük sok fiatal csinosan felöltözve. A templom maga, az udvar és az egész környék benépesült a jeles eseményre. Előbb a belépőül szolgáló hatalmas új székely kaput, majd az új köntösében pompázó templomot szentelték fel. Az érsek úgy fogalmazott: a templom porig égett, az ünnep során mindent, a falakat, az oltárt, az oltári szentségeket, a díszítéseket fel kell szenteljünk, mert új templom született. A megható ünnepséget a vendégtelepülések előjáróinak az alkalomhoz illő beszédei zárták.

Vendéglátóink, *Katona Mihály* polgármester, *Ravasz Ferenc* a helyettese és *Győrffi József* atyhai megbízott megkülönböztetett figyelemmel fogadtak és kísérték minket. A megérkezéskor a magyar gyomornak oly kedves forró tárkonyos csorba levessel kínáltak, édességnek pedig ordás kalácsot kaptunk. A szombat délelőtti ünnepi ceremóniát követően három hosszú lovaskocsival körbevittek minket a határban, ahol ragyogó időben cso-

dálhattuk meg a környék gyönyörűséges dombjait, a lent húzódó Korondot, a még mindig álló egykori hivatalt, az óvodát, a nyolc osztályt egyszerre képző parányi iskolát, a kultúrházat. Büszkén újságolták, hogy rövidesen betonutat építenek, amittől a környék további gyors fejlődését várják. A felgyorsuló forgalommal, a vele járó zajjal és a szemét megjelenésével azonban nem számolnak. A kocsizást figyelmes vendéglátás zárta frissen sült ptyókás kenyérral, szalonnával, sajttal és ordával, áfonyalekvárral, csupa helyi kitenősséggel.

Ha olvasóink közül bárki Erdélyben jár és útba ejti Korondot, tegyen egy rövid kitérőt és látogassa meg Atyhát, az új templomot. És ha beszédbe elegyedik bárkivel az ott élők közül, említse meg hogy honnan jött. Nem fogja megbánni!

MOHAI IMRE

